

บทที่ 1

หลอกฟ้าเบื้องบน

ในคำรำพึงรำพันมันเอ่ยถึงคำว่า 'ออกไปไม่ได้จริงๆ' อยู่สองครั้ง ครั้งแรกพูดถึงความสามารถของตัวเอง ครั้งที่สองพูดถึงความเป็นจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่มันกำลังหวาดหวั่นอยู่ในขณะนี้

ชีวิตที่เคยโลดแล่นไปมาอย่างอิสระเสรี บัดนี้ต้องมาถูกกักขังอยู่แต่ในถ้ำ ย่อมทำให้จิตใจมันตกต่ำเป็นธรรมดา แต่มันยังให้ความหวังกับตัวเองว่าหากถึงที่สุดแล้วอาจารย์ย่อมต้องปล่อยมันออกมา ไม่มีทางเบี่ยงตาตุ้มมันผมเผ้าชาวโพลนแก่ตายคาถ้ำไปอย่างแน่นอน

ที่ว่าเพิ่งผ่านมาได้แค่ครึ่งวัน มันกลับเริ่มรู้สึกแล้วว่าสิ่งที่ตัวเองคาดหวังเอาไว้คงไม่มีทางเป็นไปได้ บางที่ถ้ำแห่งนี้อาจเป็นหลุมลึกที่มองไม่เห็นกันสำหรับมันจริงๆ

พอได้ยินถ้อยคำที่บ่งบอกถึงความสิ้นหวังและหมดอาลัยตายอยากของมัน ศิษย์ทั้งสองก็เจียบงันไป ผ่านไปเนิ่นนานศิษย์พี่รองจึงค่อยส่ายหน้า ส่วนศิษย์พี่ใหญ่ก็ถอนใจตามมาเบาๆ

ลมภูเขากระโชกมาหอบหนึ่ง พัดเปลวไฟในกองฟืนให้ส่ายไหว

หนึ่งเซวียถือถ้วยน้ำชา นั่งมองอยู่ด้วยจิตใจที่หนาวเหน็บ มันนึกว่าตัวเองที่ก่อนหน้านี้ไม่พาสั่งซึ่งหนีไป แต่กลับเดินตามจอมปราชญ์มาอย่างว่าง่าย ความกลัวที่จะโดนกักขังไว้จนแก่ตายคาถ้ำทำให้โทสะที่พยายามเก็บกตมาตลอดทั้งวันระเบิดออก มันแหกปากตะโกนเสียงดัง

"วันแรกที่เห็นหน้าศิษย์ตัวเองก็จับขังไว้ในถ้ำ ทั้งยังคิดจะกักขังไปตลอดชีวิต ช่างไร้เหตุผลนัก ข้าไม่ได้ทำอะไรผิด และก็ไม่ได้ฝ่าฝืนกฎข้อใดของสถานศึกษา ท่านคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้ทำกับข้าเช่นนี้ เป็นองค์จักรพรรดิหรือได้เท่าจึงเจ้าอินของเมืองฉางอันอย่างนั้นรี ท่านไม่ใช่เคยบอกข้าว่ากฎหมายต้าถังต้องมาเป็นอันดับหนึ่งหรือ ท่านตั้งศาลเตี้ยจับผู้บริสุทธิ์ขังไว้แบบนี้ ถือว่าผิดกฎหมายต้าถังหรือไม่ ข้าจะไปร้องเรียนต่อฮ่องเรียนเอาผิดกับท่านให้ได้!"

ศิษย์ที่ทั้งสองรู้ว่ามันกำลังโกรธ จำต้องระบายความอัดอั้นตันใจออกมาบ้าง จึงพร้อมใจกันปล่อยให้คำพูดของมันเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวา ไม่นำพามาใส่ใจ

หลังจากตะโกน หนึ่งเซวียก็ค่อยๆ สงบจิตสงบใจ ก่อนยิ้มเยาะตัวเอง คิดอย่างขมขื่น จอมปราชญ์แม้มิใช่องค์จักรพรรดิ แต่ก็เป็นผู้คนที่มีฐานะสูงส่งยิ่งกว่าองค์จักรพรรดิ คำพูดที่กล่าวออกมาอย่างศักดิ์สิทธิ์กว่ากฎหมายของต้าถังเสียอีก

แสงสว่างจากกองไฟทำให้ศิษย์ที่ใหญ่เห็นคราบเลือดที่หน้าอกมัน รู้ว่ามันได้ทำสิ่งที่ทุกคนคาดการณ์ไว้จริงๆ คือทดลองหาทางออกในทันที จึงกล่าวเตือนด้วยความหวังดี

"ศิษย์น้องเล็ก การถูกกักขังอยู่ในถ้ำนี้มีเรื่องแคว้นสองวัน สมัยนั้นอาจารย์อย่างต้องใช้เวลาถึงสามปีจึงจะคิดได้เข้าใจ เจ้าต้องมีความอดทน"

หนึ่งเซวียรู้เพียงว่าอาจารย์ไม่เคยถูกขังอยู่ในถ้ำนี้ แต่ไม่เคยรู้ว่า

อาจารย์อาผู้เป็นยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินยังต้องใช้เวลารั้งถึงสามปี จึงจะออกมาได้ ได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกเย็นวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

ต่อให้มันมีความมั่นใจในตัวเองสักเพียงใด ก็มิกล้าอาจเอื้อมเอาตัวเองไปเทียบกับอาจารย์อา ในเมื่ออาจารย์อาต้องใช้เวลารั้งถึงสามปี แล้วมันแล้ว จะต้องใช้เวลานานสักเท่าใด สิบปีหรือว่าตลอดชีวิต?

มันหน้าม่อยคอตก กล่าวอย่างหมดแรงว่า

"หากออกไปไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร การจับข้าขังไว้ในปีตลอดชีวิต ไม่เห็นจะมีความหมายกับใครทั้งสิ้น ถ้าต้องรอให้ผมเฝ้าตัวเองชาวโพลน ทั้งศีรษะจึงค่อยรู้ว่าสิ่งที่ทำไปไม่มีประโยชน์ใดๆ เลย นั่นมิเท่ากับเป็นเรื่องตลกที่สุดในโลกหรือ"

ศิษย์พี่รองเอ่ยขึ้นว่า

"อาจารย์อาเคยกล่าวไว้ โชคชะตาคือสิ่งที่โหดเหี้ยมที่สุด ก่อนให้เจ้ารับผิดชอบภารกิจที่หนักอึ้ง มันจะพยายามคิดหาวิธีแล้วเนื้อเถื่อนหนังหักกระดูกเจ้า ให้เจ้าได้รับความเจ็บปวดทรมานที่สุดในโลก มีแต่ทำเช่นนี้จิตใจของเจ้าจึงจะกล้าแกร่งและเด็ดเดี่ยวจนมีคุณสมบัติพอที่จะถูกเลือก

มีเพียงต้องตกอยู่ในสภาวะจนมุมสิ้นหวังจริงๆ ความกล้าจึงก่อเกิดตั้งนั้นสำหรับเจ้า ถ้านี้ก็คือสถานที่ที่มีอาจถอยได้อีก จำต้องดิ้นรนไปข้างหน้า ดิ้นรนจนเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง จนถึงขั้นสามารถหลอกฟ้าเบี่ยงบนได้ ตอนทดสอบเดินขึ้นเขาแข่งกับหลงชิง ข้าเคยเห็นจิตปณิธานและความมุ่งมั่นที่เหนือกว่าผู้อื่นของเจ้า รู้ว่าเจ้ามีศักยภาพพอ ตั้งนั้นต่อให้เรื่องนี้จะไม่มี ความหมายกับใคร แต่ย่อมต้องมีความหมายต่อเจ้าอย่างแน่นอน"

พอได้ยินคำว่าหลอกฟ้าเบี่ยงบน หนึ่งเสวียก็เงยหน้าขึ้นทันที นึกเชื่อมโยงคำนี้เข้ากับเรื่องที่ว่าอาจารย์อาถูกกักขังอยู่นานถึงสามปี

ในที่สุดก็มั่นใจในสิ่งที่มันเคยคาดเดา สาเหตุที่จอมปราษฎ์ขังมันไว้ในถ้ำก็เกี่ยวข้องกับ การเข้าสู่วิถีแห่งมารของมันจริงๆ

ศิษย์พี่ใหญ่เหลือบมองซังซังที่นั่งกอดเข่าหลับอยู่กลางถ้ำแล้วเสียงอ่อนโยนว่า

"ข้าพูดซ้ำ ให้จวินไม่บอกเล่าให้เจ้าฟังดีกว่า"

ศิษย์พี่รองพยักหน้ารับคำ

"พวกเราต่างก็เคยมาที่นี่ แต่ไม่เคยย่างกรายเข้าไปในถ้ำ นับตั้งแต่สถานศึกษาถือกำเนิดขึ้นมา มีเพียงอาจารย์อาเท่านั้นที่เคยถูกอาจารย์กักขังไว้ในถ้ำแห่งนี้

ศิษย์น้องเล็ก ช่วงแรกที่ขึ้นหอจิวซู เจ้าเคยอ่านตำราเพลงกระบี่สุดไพศาล ต่อมาที่ซังทะเลสาบผิวกระจก ข้าก็ยังเคยถ่ายทอดเพลงกระบี่สุดไพศาลให้ บัดนี้เจ้ารับช่วงบาตรและจีวรของอาจารย์อา สามารถฝึกลมปราณสุดไพศาลได้สำเร็จ ย่อมต้องเข้าใจดีว่าเพลงกระบี่สุดไพศาลกับลมปราณสุดไพศาลนั้นเป็นคนละเรื่องกัน"

หญิงเขยรู้ดีว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องปิดบังเรื่องของตัวเองเข้าสู่วิถีแห่งมารอีก โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าศิษย์พี่ทั้งสอง จึงเอ่ยขึ้นว่า

"ลมปราณสุดไพศาลตั้งเอาลมหายใจแห่งฟ้าดินเข้าสู่ร่างกายตามคำสอนของนิยายเฮ่าเทียน ทันทีที่ฝึกลมปราณสุดไพศาลได้สำเร็จก็เท่ากับเป็นการเข้าสู่วิถีแห่งมาร"

เห็นได้ชัดว่าศิษย์พี่ทั้งสองรู้เรื่องของมันตั้งแต่แรกแล้ว จึงไม่มีการทำที่แตกตื่นตกใจแต่อย่างใด มิหนำซ้ำศิษย์พี่รองยังกล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชมว่า

"เพลงกระบี่สุดไพศาลคือเพลงกระบี่ที่อัจฉริยะรุ่นก่อนของสถานศึกษาคิดค้นขึ้น เมื่อฝึกถึงระดับสุดยอด กระบี่บินจะสามารถทะลุทะลวงเมฆา

ทั้งเก้าชั้น อานุกาฬไม่ได้อย่าไปกว่าเพลงกระบี่ม่านที่ของหลิวไป อาจารย์อา คือสุดยอดอัจฉริยะของแผ่นดินในเวลานั้น จึงสามารถฝึกเพลงกระบี่ สุดไพศาลถึงขั้นสุดยอดได้อย่างง่ายดาย ทว่าอาจารย์อาไม่พอใจอยู่ เพียงแค่นี้ ยังอาศัยเจตนากรรมของเพลงกระบี่คิดค้นลมปราณสุดไพศาล ออกมา ตอนนั้นอาจารย์อาเพิ่งจะอายุสิบหก"

หนึ่งเซวียได้ยินเรื่องความเป็นอัจฉริยะของคนบนเขามาจนซาชิน แล้ว ล่ามหะอะไรกับอาจารย์อาซึ่งเป็นบุคคลที่ศิษย์ที่รองยึดถือเอาเป็น แบบอย่าง ตัวมันเองตอนอยู่ในทุ่งร้างก็เคยสัมผัสถึงเจตนากรรมกระบี่ อันยิ่งใหญ่ไว้เทียบทานของอาจารย์อา ดังนั้นเมื่อได้ยินว่าอาจารย์อา ตอนอายุสิบหกก็มีความสามารถเทียบเท่ากับหลิวไปยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินในยุคนี้แล้ว จึงมิได้รู้สึกแตกตื่นแต่อย่างใด เพียงแต่พอ ทราบว่าลมปราณสุดไพศาลถึงกับเป็นเคล็ดวิชาที่อาจารย์อาคิดค้นขึ้นเอง ก็ยังรู้สึกเลื่อมใสศรัทธามากขึ้นไปอีก

"ตอนนี้เจ้ากับข้าล้วนรู้ดีว่าลมปราณสุดไพศาลของอาจารย์อา โดยพื้นฐานแล้วมีแนวทางที่ขัดแย้งกับหลักการของนิกายเฮ่าเทียน พุดอีกอย่างก็คือเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับหลักการของพรคมาร ดังนั้นพออาจารย์รู้ความจริงเรื่องนี้ จึงจับอาจารย์อาขังไว้ในถ้ำ ได้ยินว่า ตอนนั้นอาจารย์ก็พุดกับอาจารย์อาเหมือนกับที่ได้พุดกับเจ้า"

หนึ่งเซวียถาม

"ศิษย์พี่ อาจารย์พุดว่าอะไร"

"คิดได้เข้าใจเมื่อใดค่อยออกมา"

หนึ่งเซวียตะลึงลานไป

"อาจารย์อาใช้เวลาสามปีเต็มจึงคิดได้เข้าใจ พอออกจากถ้ำได้ ก็ขี่ลาดำเข้าเมืองฉางอัน ถือเป็นกาเข้าสู่โลกิยะตั้งแต่นั้นมา และหลังจาก

อาศัยกระบี่ในมือเพียงเล่มเดียวเอาชนะยอดผู้ฝึกฆานที่หาญมาทำสู้
ได้ทั้งหมด อาจารย์อาโก้ไปยังทุ่งร้างถล่มพรรคมารจนราบเป็นหน้ากลอง
ในช่วงเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับการต่อสู้จนนับครั้งไม่ถ้วนนี้ อาจารย์อา
เพียงแต่ใช้เพลงกระบี่สุดไพศาลกับลมปราณสุดไพศาลบุกตะลุยไป
ข้างหน้า ทว่าที่น่าแปลกคือทั้งฝ่ายนิกายเข้าเทียบและนิกายพุทธไม่มีผู้ใด
เคลือบแคลงสงสัยในแนวทางการฝึกลมปราณที่เข้าสู่วิถีแห่งมารของ
อาจารย์อาเลยแม้แต่หน่อย"

พูดถึงตรงนี้ศิษย์พี่รองก็มองตามัน

"ทั้งนี้เพราะตอนอยู่ในถ้ำอาจารย์อาคิดเรื่องบางเรื่องได้อย่าง
ทะลุปรุโปร่ง"

ศิษย์พี่รองเงิบไปเป็นครู่ก่อนกล่าวต่อ

"หลังถล่มพรรคมารจนพินาศย่อยยับ อาจารย์อาโก้ก็คล้ายมีความ
ในใจ จึงขีลาดำกลับสถานศึกษา ยืนขบคิดใคร่ครวญอยู่หน้าป่ากระบี่
ทั้งคืนค่อยขึ้นเขาไปสนทนากับอาจารย์เป็นเวลาถึงสามวัน จากนั้น
ได้ขึ้นมาสร้างกระท่อมหลังนี้ขึ้นที่นี่

หลังพรรคมารล่มสลาย อาจารย์อาโก้ถูกผู้คนยกย่องให้เป็นยอดคน
อันดับหนึ่งของแผ่นดิน มีทราบบว่ามียอดผู้ฝึกฆานในโลกุตระมากนัก
เพียงใดมาขอทำสู้ด้วย สมัยนั้นบนเขามีเพียงอาจารย์ อาจารย์อา ศิษย์พี่ช่า
กับผู้มงายการอ่าน และตรงทางขึ้นเขาก็กังไม่ได้สร้างค้ายกล ไม่ว่า
ผู้ใดก็สามารถขึ้นมาทำสู้ถึงหน้าประตูได้ นำहुดหงิดรำคาญใจยิ่งกว่า
ที่เจ้าพบเจอเมื่อสองสามวันก่อนมากนัก"

นี่ถึงช่วงเวลาแต่ก่อนเก่าที่เจตนารมณักระบี่และรัศมีแห่งพุทธะ
เปล่งประกายวูบวาบอยู่บนหน้าผาชาดมิได้หยุดหย่อน ศิษย์พี่ใหญ่
ซึ่งนั่งฟังอยู่เงียบๆ ก็ต้องยิ้มออกมาเล็กน้อย

"แต่อาจารย์อากลับไม่เห็นเป็นเรื่องน่ารำคาญใจแต่อย่างใด กลับคิดไปว่าดีเสียอีก พอฝึกฆานถึงช่วงติดขัดก็มียอดผู้ฝึกฆานมาให้ทดสอบเพลงกระบี่ถึงหน้าประตู ตอนนั้นมาคิดดู สาเหตุที่ช่วงหลังๆ อารามจือโล่ัวกับวัดเสวียนคงเก็บตัวเงียบคงเป็นเพราะยอดผู้ฝึกฆานที่ตายในเงื่อมมืออาจารย์อา มีจำนวนมากเกินไบนั่นเอง"

ศิษย์พี่รองหันไปมองหน้าผาขาด นึกถึงภาพที่ยอดคนด่านรู้ชะตาชั้นปลายจากสถานที่ที่เป็นปริศนาเหล่านั้นต้องมาบาดเจ็บล้มตายได้คมกระบี่ของอาจารย์อา กันเป็นเบือ หรือไม่ก็พลัดตกจากหน้าผานี้ลงไปคนแล้วคนเล่า โดยไม่มีผู้ใดจดจำชื่อแซ่ของพวกมันได้ แม้จะรู้สึกภาคภูมิใจในตัวอาจารย์อา แต่ก็ยังรู้สึกเห็นใจบรรดาผู้ที่ตายไปไม่น้อย

คนเหล่านี้รู้ทั้งรู้ว่าอาจารย์อาไร้ผู้เทียมทาน ทว่าก็ยังคงมุ่งมั่นมากันไม่ขาดสาย นับว่าควรได้รับการคารวะอย่างแท้จริง

"พวกมันหากไม่ตายก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส จึงไม่มีผู้ใดมาทำสู้กับสถานศึกษาอีก หน้าผาแห่งนี้ในที่สุดก็กลับคืนสู่ความสงบ ส่วนอาจารย์อาอยู่มาวันหนึ่งก็ไปจากที่นี่และไม่กลับมาอีกเลย"

ศิษย์พี่รองเล่าจบ

หญิงชเวียหนึ่งเงียบไปนาน ตอนอยู่ในทุ่งร้างมันเคยได้ยินเยียงหว่อวีบอกว่าอาจารย์อาถูกฟ้าสังหารตาย และคงเป็นเพราะเหตุนี้ จอมปราชญ์จึงไปยังอาศรมเทพแห่งซีหลิงตัดดอกท้อจนหมดเขา นิกายเข้าเทียนก็ไม่อยากเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก ชื่อของอาจารย์อาจึงค่อยๆ เลือนหายไปจาก ความทรงจำของผู้คน

เหตุไฉนอาจารย์อาจึงถูกฟ้าลงทัณฑ์ เป็นเพราะเข้าเทียนไม่อนุญาตให้ลมปราณสุดไพศาลดำรงอยู่ใช่หรือไม่ หรือการที่อาจารย์อาเป็นยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินทำให้เข้าเทียนบันดาลโทษะ? อาจารย์อาใช้เวลา

ขบคิดใคร่ครวญอยู่ในถ้ำและที่กระท่อมนี้เป็นเวลานานหลายปี สุดท้ายยังคงเดินไปบนเส้นทางสู่ความพินาศ แล้วตัวมันเองเล่า มีความสามารถสูงส่งสักเพียงใดเที่ยว อาศัยอะไรมาบอกว่ามันจะคิดได้เข้าใจและมีอายุยืนยาวกว่าอาจารย์อา

"อาจารย์จับเจ้าขังไว้ในถ้ำคงเป็นเพราะเห็นว่าเจ้ามีศักยภาพเทียบเท่าอาจารย์อา เช่นนั้นเจ้าต้องมองว่าในความหม่นมัวยังคงมีแสงแห่งความหวังอยู่เบื้องหน้า หากแม้แต่ด่านแรกก็ยังก้าวไม่ผ่านแล้วต่อไปจะสัญจรไปทั่วปฐพีได้อย่างไร"

ศิษย์พี่ใหญ่ยิ้มให้มันพลางกล่าวต่อ

"ศิษย์น้องเล็ก ด่านฉนวนของเจ้าในตอนนี้อยู่ห่างจากของอาจารย์อาอีกมาก เรื่องนั้นจะยังไม่เป็นปัญหาต่อเจ้าในเร็ววันนี้ แต่เจ้าก็ควรเตรียมพร้อมเอาไว้ เพราะต่อให้ฝนยังไม่ตกก็ควรพกร่มออกจากบ้าน และด่านฉนวนที่ต่ำยังจะทำให้เจ้าแก้ไขปัญหาที่กำลังเผชิญได้ง่ายกว่าอาจารย์อา ดังนั้นอย่าเอาแต่คิดว่าตัวเองสู้อาจารย์อาไม่ได้ เจ้ายังมีหวังอยู่"

หญิงเซวียเหม่อมองออกไปยังท้องนภาที่เต็มไปด้วยดวงดาวนับตั้งแต่กลับมาถึงฉางอัน มันเอาแต่ขบคิดว่าทำอย่างไรจึงจะไม่ให้ผู้ใดรู้ว่ามันฝึกลมปราณสุดไพศาล ตอนประลองกับหลวงจีนกวนให้มันเคยลองใช้วิธีการบางอย่าง เพียงแต่วิธีการแบบนั้นทำได้แค่กลบเกลื่อนอำพราง มิอาจแก้ไขปัญหาก็ได้อย่างแท้จริง

จู่ๆ มันก็นึกถึงคำพูดของศิษย์พี่รอง ตอนนั้นอาจารย์อาเก็บตัวสองครั้ง คือในถ้ำกับในกระท่อม ครั้งแรกใช้เวลาสามปีเพื่อแก้ไขปัญหารื่องการใช้ลมปราณสุดไพศาลโดยไม่ให้ผู้ใดรู้ก่อนออกสัญจรทั่วปฐพีแล้วครั้งที่สองเล่า ตอนนั้นอาจารย์อาได้กลายเป็นยอดคนอันดับหนึ่ง

ของแผ่นดินแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังผู้ใดอีก แล้วใจนจึงยังต้อง
เก็บตัวอยู่ในกระท่อม

ในแผ่นดินนี้ไม่มีผู้ใดกล่าวถึงสถานศึกษา และการที่อาจารย์
รับตัวถึงเสี้ยวถึงซึ่งเป็นศิษย์พรรคमारไวในสำนักก็บ่งบอกชัดว่าสถานศึกษา
ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องแบ่งแยกเต่ามาร อีกทั้งมิได้รังเกียจเด็ดฉันท์
พรรคमारแต่อย่างใด เช่นนั้นที่อาจารย์ให้อาจารย์อากับมันมาเก็บตัวที่นี้
ที่แท้เป็นเพราะหวาดระแวงอะไรกันแน่

หนึ่งเซวียจ้องมองท้องนภา นี่เป็นครั้งแรกที่มันพยายามมองผ่าน
ดวงดาวที่เปล่งประกายระยิบระยับไปยังม่านด้ามืดผืนนั้น

หรือเป็นเพราะต้องการหลบสายตาเจ้า แต่เจ้าคือวิถีแห่งฟ้า คือ
แสงอันเจิดจรัส เจ้าจะมีดวงตาได้อย่างไร

ใช่เป็นเพราะอาจารย์อาไม่ต้องการจะหลอกตัวเองอีกต่อไปหรือไม่
จึงลงจากเขาไปเผชิญหน้ากับเจ้าผู้เป็นเฒ่าเทียนก่อนถูกเจ้าสังหารไป

ในสมองของหนึ่งเซวียยามนี้ทั้งมึนงงและสับสน จู๋ๆ มันก็รู้สึก
หัวใจเต้นแรงด้วยความกลัว เริ่มตระหนักว่าหากต้องการแก้ไขปัญหา
ให้เบ็ดเสร็จหมดจด ไม่เพียงต้องเรียนรู้ที่จะหลอกคนทั้งแผ่นดิน ยังต้อง
เรียนรู้ที่จะหลอกดวงฟ้าเบื้องบนด้วย ปัญหาอยู่ที่มันจะทำได้อย่างไร
ปัญหานี้อาจารย์อาเคยแก้ไขได้อย่างสวยงามมาแล้ว

มันจะเจริญรอยตามอาจารย์อาได้หรือไม่!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)